Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Προκτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος — *Ἐν Ἀθήναις, 3 Σεπτεμβρίου 1911* — *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 40*

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (*Συνέχεια*)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — *Ὁ «ὑγρὸς ἀήρ», ὁ ὁποῖος ἐκίνει τὴν μηχανὴν τοῦ ἀεροπλάνου τοῦ Ἀβραὰμ Οὐΐξων, ἐξηντλήθη καὶ ἡ μηχανὴ ἐσταμάτησεν ἀποτόμως. Τὸ ἀερόπλοιον τότε ἤρχισε νὰ πίπτῃ. Αἱ πτέρυγές του ἐσηκώθησαν ὄρθιαι καὶ τίποτε δὲν ἀφέκοπτε τὴν ὁρμὴν τῆς πτώσεως ἐκείνης. Οἱ τρεῖς ἀκούσιοι ἐπιβάται, ἔντρομοι, κατῆλθον εἰς τὸν θάλαμον τῶν μηχανῶν καὶ ἤρχισαν νὰ κινοῦν εἰς τὴν τύχην τοὺς μοχλούς. Ὁ Νικόλας Καρακᾶς εἰσέρχεται τότε εἰς τὸν θαλαμίσκον, ὅπου ὑπῆρχεν ἕνας τροχὸς ἀγνώστου χρήσεως. Τὸν ἁρπάζει καὶ τὸν στρέφει.*

Παρέρχονται δύο δευτερόλεπτα.

Δὲν ζοῦν πλέον ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν.

Τοῦ ἀεροπλάνου ἡ πτῶσις ἐξακολουθεῖ.

Ναί, ἐξακολουθοῦν νὰ καταβαίνουν, ἀλλ' ἡ κατάβασις αὐτὴ ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνεται μαλακωτέρα.

Τὸ ἀερόπλοιον κλονίζεται, σείεται, ταλαντεύεται ζωηρῶς, στρέφεται περὶ ἑαυτό.

Ἀλλ' ἡ πτῶσις γίνεται τώρα μὲ κάποιαν βραδύτητα.

Τί συνέβη ;

Πρέπει ἐξάπαντος νὰ τὸ μάθουν.

Ὁ Νικόλας Καρακᾶς σταματᾷ τὸν τροχὸν καί, μὴ δυνάμενος ἀπὸ τὴν μεγάλην του συγκίνησιν νὰ ὁμιλήσῃ, νεύει εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ἐπάνω εἰς τὸ δῶμα.

Ἀνέρχονται πάλιν τὴν κλίμακα, ἀλλὰ μόλις ἐξέρχονται: ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα, ἀπότομος κλονισμὸς ἀνατρέπει καὶ τοὺς τρεῖς ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Σηκώνονται καὶ βλέπουν τότε ὅτι ἡ κατάβασις των ἐτελείωσε.

Ἐσώθησαν ;... Μὲ τὸν χειρισμὸν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐξετέλεσεν ὁ Νικόλας Καρακᾶς, αἱ πτέρυγες τοῦ ἀεροπλάνου, αἱ ὁποῖαι εἶχον σταθῇ ὄρθιαι, ἀνέλαβον τὴν ὁριζόντιον θέσιν των καὶ ἀκινητήσασαι, ἐσχημάτισαν καλὸν ἀλεξίπτωτον, τὸ ὁποῖον ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέκοψε τὴν ταχύτητα τῆς πτώσεως.

Ἡ σωτηρία.

Τώρα ἡ συσκευὴ πλέει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὑποβαστάζομένη, ὡς πελωρία σχεδία, ἀπὸ ἀρκούντως ἰσχυρὰ κύματα.

Εὑρίσκονται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ζοῦν. Ζοῦν, καὶ εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου μιλίου, ἐμφανίζεται ἐν ἱστίον... Εἶνε μία μεγάλη γολέτα, ἡ ὁποία τρέχει πλησίστιος πρὸς τὸ μέρος των.

Ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα τοῦ καταστρώματος ἀρχίζουν τότε νὰ φωνάζουν(*), νὰ κάμνουν σημεῖα κινδύνου.

Ἄραγε τοὺς εἶδαν, θὰ τοὺς ἴδοῦν ;...

Μίαν στιγμὴν ἀμφιβάλλουν.

Τὸ ἱστιοφόρον τῶν τι πλαγιάζει πρὸς τὰ δεξιᾷ καὶ φαίνεται ἕτοιμον νὰ λάβῃ ἄλλην διεύθυνσιν.

Ἀπελπισία κυριεύει τοὺς τρεῖς δυστυχεῖς ναυαγούς, ἀλλὰ γρήγορα ἡ χαρά των ἀναγεννᾶται.

Τοὺς εἶδαν καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτούς.

Ἐσώθησαν !

. . . . . .

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμ. φύλλου σελ. 300.

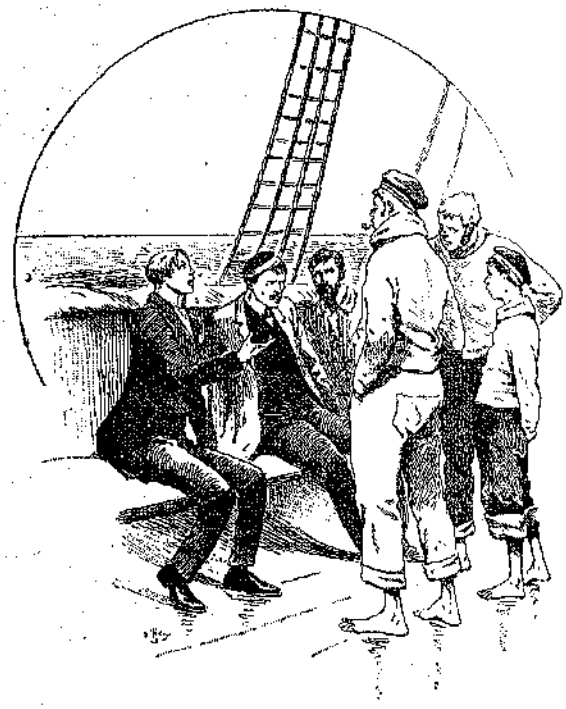

«Εὑρίσκονται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου...»
(Σελ. 318, στ. α'.)

«Μὲ δακρυσμένα μάτια κοιτάζουν...»
(Σελ. 318, στ. α'.)

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, εὑρίσκονται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου, περικυκλωμένοι ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ τραχέα, ἡλιοκαῆ ἀλλὰ συμπαθητικὰ πρόσωπα, οἱ ὁποῖοι τοὺς ὁμιλοῦν εἰς γλῶσσαν ποῦ δὲν τὴν ἐννοοῦν.

Εὐτυχῶς, ὁ πλοίαρχος γνωρίζει ὀλίγα ἀγγλικά.

Μανθάνουν τότε ὅτι τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἔσωσεν, εἶνε δανικὴ φαλαινοθηρίς; μεταβαίνουσα εἰς τὸ Γκόταμπτ, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς Γροιλανδίας, ὅπου θὰ ἔφθανε τὸ ἑσπέρας.

Τὸ ἀερόπλοιον τοῦ ἰατροῦ Οὐΐξων τοὺς εἶχε φέρει ὀλίγον κάτωθεν τοῦ ἑξηκοστοῦ παραλλήλου, παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ πορθμοῦ τοῦ Δάβις, ὄχι μακρὰν τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Γροιλανδίας!

Ἐὰν ἡ μηχανὴ συνέβαινε νὰ ἐργασθῇ ὀλίγας ἀκόμη ὥρας, θὰ ἔπιπτον εἰς τοὺς πολικοὺς παγῶνας καὶ τότε ὁ ὄλεθρός των θὰ ἦτο ἄφευκτος.

Εὐτυχῶς ὁ «ὑγρὸς ἀὴρ» ἐξηντλήθη ἐγκαίρως καὶ ἐσώθησαν.

Καὶ ἡ βοήθεια ἀπὸ τὴν θάλασσαν τοὺς ἦλθεν ἐγκαίρως.

Μόλις τρόποντι ἐγκατέλειψαν τὸ κατάστρωμα τοῦ ἀεροπλοίου, τοῦτο ἤρχισε νὰ κλίνῃ μὲ τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν καὶ τώρα βυθίζεται βραδέως εἰς τὰ κύματα.

Ἀπὸ τοὺς ἀεραγωγούς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μείνῃ ὁλάνοικτοι, εἰσῆλθον νερά. Ἐκτὸς τούτου, κατὰ τὴν σύγκρουσιν τῆς πτώσεως, ἐθραύσθησαν αἱ πτέρυγες. Μὲ δακρυσμένα μάτια ὁ Νικόλας Καρακᾶς καὶ οἱ δύο Ἀμεριχανοὶ κυττάζουν ἐξαφανιζομένην εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης τὴν καταπληκτικὴν ἀνακάλυψιν, ἡ ὁποία ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοὺς θανατώσῃ,—τὸ θαυμάσιον ἀερόπλοιον τοῦ ἰατροῦ Ἀδραὰμ Οὐΐξων.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τρεῖς μῆνας βραδύτερον, οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐπέστρεφον ἀθορύβως εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχον μάθῃ ποίαν συγκίνησιν εἶχε προξενήσῃ ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνισις τοῦ Νικόλα Καρακᾶ, τὴν φοβερὰν κατηγορίαν, ἡ ὁποία τὸν ἐβάρυνε, τὰς ἀνωφελεῖς ἐρεύνας αἱ ὁποῖαι εἶχον γίνῃ πρὸς ἀνεύρεσίν του, καὶ τέλος τὴν ἀπαλλαγήν του, χάρις εἰς ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἕνας φίλος τοῦ ἰατροῦ Οὐΐξων, ταξειδεύων τότε, εἶχε λάβῃ ἕνα μῆνα μετὰ τὸν θάνατόν του.

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ὁ σοφὸς ἐφευρέτης ἀνεκοίνου ὅτι, μετὰ τὴν αἰφνιδίαν ἐξαφάνισιν τοῦ ἀεροπλοίου του, καροῦ δωδεκαετῶν κόπων, βλέκων ἑαυτὸν κατεστραμμένον, ἀπηγχονίζετο μόνος του, ηὐτοκτόνει.

Κατηγόρει συγχρόνως ἐπὶ κλοπῇ καὶ ἀποπείρᾳ ληστείας τὸν πρώην ὑπηρέτην του Τζὼν Κέῖ καὶ ἕνα φίλον τοῦ ὑπηρέτου τούτου, γενομένῃ τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα τῆς 14 Μαΐου.

Ὅσον διὰ τὸν ἕλληνα ὑπηρέτην του Νικόλαν Καρακᾶν, παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τοῦ φεισθῇ, ὥστε ὁ θάνατός του νὰ μὴν εἶνε πολὺ βραδὺς καὶ πολὺ φρικώδης.

Τόσο μόνον.

Πρὶν αὐτοκτονήσῃ, ὁ ἰατρὸς ἐφρόντισε νὰ καύσῃ ὅλα τὰ ἔγγραφα καὶ ὅλα τὰ σχέδια, τὰ ὁποῖα εἶχεν, ὡς ἐμαρτύρει σωρὸς τέφρας, εὑρεθεὶς εἰς τὴν ἑστίαν τοῦ ἐργαστηρίου του.

Ἀποθνήσκων λοιπὸν ἔπερνε μαζί του, εἰς τὸν τάφον, τὸ μυστικὸν τῆς μεγάλης του ἀνακαλύψεως.

. . . . . .

Τί ἀπέγεινεν ὁ φίλος μας Νικόλας Καρακᾶς; Ἐπέστρεψεν ἀρά γε εἰς τὴν Ἑλλάδα;

Ὄχι, διότι δὲν ἀπέκτησεν ἀκόμη τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ὀνειροπολεῖ κάθε Ἕλλην μεταναστεύων εἰς Ἀμερικήν.

Ὁ Νικόλας Καρακᾶς προσελήφθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μηχανικοῦ Κόρου Κούντ, ὁ ὁποῖος ἐγκατεστάθη εἰς μίαν ἔπαυλιν, πλησίον τοῦ Πιττσβούργου. Ἐκεῖ διατρίβει τὸν περισσότερον καιρὸν καὶ ὁ πλοίαρχος Χάρρυ Τζῆνφοκ. Καὶ οἱ τρεῖς δὲ καταγίνονται νὰ ἐπινοήσουν καὶ νὰ κατασκευάσουν κάτι παρόμοιον μὲ τὸ ἀερόπλοιον τοῦ μακαρίτου Ἀδραὰμ Οὐΐξων.

Ἀρά γε θὰ τὸ κατορθώσουν;

Ἂς τὸ ἐλπίσωμεν!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΕΛΟΣ
ΤΗΣ "ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ,,

ΠΩΣ, ΠΩΣ;...

Ἡ Καίτη λέγει:
— Πῶς ἡ Λιλίκα;..
Ἡ Λιλίκα λέγει:
— Πῶς ἡ Καίτη;..

Εἶνε ἀδελφοῦλες, ἡ μία ἐννέα ἐτῶν καὶ ἡ ἄλλη ἑπτά. Ἀγαπιοῦνται πολύ, ἀλλὰ καὶ ζηλεύονται λιγάκι καὶ ξεσυνερίζονται.

Ἡ Καίτη ἔξαφνα εἶνε λίγο συναχωμένη καὶ ἡ μαμμά της τῆς λέγει νὰ βάλῃ τὸ κόκκινο φόρεμα, ποῦ εἶνε κάπως βαρύτερο. Ἡ Καίτη ὅμως ἐννοεῖ νὰ βάλῃ τὸ μπλέ της, καὶ ἂς κρυώσῃ:

— Μπᾶ! πῶς ἡ Λιλίκα;

— Μὰ ἡ Λιλίκα δὲν ἔχει συνάχι!

— Δὲν πειράζει, παίρνω καὶ τὸ ἐπανωφοράκι μου.

— Πολὺ καλά!

Τὸ ἀκούει ὅμως ἡ Λιλίκα καὶ θέλει νὰ πάρῃ κι' αὐτὴ τὸ δικό της.

— Μὰ γιὰ σένα εἶνε περιττό.

— Μπᾶ! πῶς ἡ Καίτη;

Ἡ Καίτη ἀντιγράφει ἀπὸ τὸ φιγουρίνι ἕνα σχέδιο γιὰ πετσετάκια. Ἡ Λιλίκα θέλει καλὰ καὶ σώνει νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο.

— Μὰ ἐσὺ εἶσαι μικρή, δὲν ξέρεις....

— Μπᾶ! πῶς ἡ Καίτη;

Ἡ Λιλίκα ψευτοζωγραφίζει μὲ χρωματιστὰ μολύβια. Ἡ Καίτη, σὰν μεγαλήτερη, κάνει ἀληθινὴ ἐχνογραφία. Σὲ λίγο ὅμως βαριέται τὴ σοβαρὴ δουλειὰ καὶ θέλει νὰ παίξῃ κι' αὐτὴ μὲ χρωματιστὰ μολύβια.

— Τ' εἶν' αὐτά; μωρὸ ἔγεινες πάλι;

— Μπᾶ! πῶς ἡ Λιλίκα;

Στὸν περίπατο, ὁ μπαμπᾶς πιάνει ἀπὸ τὸ χεράκι τὴ Λιλίκα. Ἡ Καίτη ζηλεύει καὶ θέλει κι' αὐτή.

— Στάσου, τῆς λέγει ἡ μαμμά της. Ὁ μπαμπᾶς δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς σέρνῃ καὶ τὲς δύο. Σένα σὲ κρατῶ ἐγώ.

— Μπᾶ! πῶς ἡ Λιλίκα;

Ὁ μπαμπᾶς θυμώνει καὶ τοὺς φωνάζει:

— Ἐ! μὰ τὸ ξέρετε πῶς εἶσθε πιὰ ἀνυπόφορες;.. «Πῶς ἡ Καίτη;» ἀπὸ δῶ. «Πῶς ἡ Λιλίκα» ἀπὸ ἐκεῖ. Ἄλλο δὲν ἀκούω ὅλη τὴν ἡμέραν! Θὰ πάψετε ἐπὶ τέλους; Ἐσύ, Καίτη, σὰ μεγαλήτερη, πρέπει νὰ ὑποχωρῇς.

— Μπᾶ! πῶς ἡ Λιλίκα; ἀπαντᾷ κατὰ τὴν συνήθειά της ἡ μεγάλη. Ἂς ὑποχωρῇ αὐτὴ ποῦ εἶνε μικρότερη.

— Μπᾶ! πῶς ἡ Καίτη; φωνάζει ἡ Λιλίκα μὲ πεῖσμα. Ἀδελφάδες εἴμαστε, ὅ,τι κάνει ἡ μιὰ θὰ κάνῃ κι' ἡ ἄλλη.

— Βέβαια! ἐπιδοκιμάζει ἡ Καίτη.

Ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμμά, δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια· γέλασαν καὶ τὰ κοριτσάκια καὶ τὸ ζήτημα ἔμεινε ἄλυτο. Τὰ πῶς καὶ πῶς, τὰ μπᾶ καὶ μπᾶ, ἐξακολουθοῦσαν νὰ δίνουν καὶ νὰ παίρνουν.

* * *

Μιὰ μέρα, τῆς Λιλίκας τῆς ἐπόνεσε τὸ δοντάκι, καὶ τὴν ὥρα ποῦ βγῆκαν γιὰ περίπατο, μὲ τὸ μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμμά, πέρασαν ἀκὸ τὸ σπίτι μιᾶς κυρίας, ποῦ ἦταν ὀδοντοϊατρός.

Ἡ κυρία εἶδε τὸ δοντάκι, τὸ βρῆκε χαλασμένο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ καθαρίζῃ. Τοῦ ἔβαζε ἐργαλεῖα, μπαμπάκια, γιατρικά, μὴν τὰ ρωτᾶτε. Ἡ καϊμένη ἡ Λιλίκα πονοῦσε, φώναζε, τσίριζε, ἔκλαιγε σιγά, παρακαλοῦσε, θύμωνε. Καὶ ἡ Καίτη τὴν ἔβλεπε χλωμὴ καὶ δακρυσμένη, σὰ νὰ πονοῦσε κι' αὐτή.

— Ἰδές, ἰδές! εἶπε σιγὰ - σιγὰ στὸ μπαμπᾶ ἡ μαμμά· κλαίει κι' ἡ Καίτη.

— Βέβαια! ἔκαμε ὁ μπαμπᾶς μὲ χαμόγελο· πῶς ἡ Λιλίκα;..

Τέλος πάντων τὸ ὀδυνηρὸ καθάρισμα ἐτελείωσε κι' ἐτοιμάσθηκαν νὰ φύγουν. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ ξαναπήγαιναν γιὰ τὸ βούλωμα τοῦ δοντιοῦ... Ἔξαφνα ὅμως ἡ Λιλίκα, — ἀπὸ κακία; ἀπὸ καλοσύνη; ποιὸς τὸ ξέρει πιά! — κάτι θυμήθηκε.

— Καὶ ἡ Καίτη εἶπε, ἔχει ἕνα δόντι,

χαλασμένο. Δὲν πρέπει νὰ τὸ βουλώσῃ κι' αὐτή;

— Μπᾶ! ἐμένα δὲν μοῦ πονάει! φώναξε μὲ τρόμο ἡ Καίτη.

— Μὰ μπορεῖ νὰ σοῦ πονέσῃ... νὰ χαλάσῃ καὶ τάλλα' εἶπε ἡ κυρία ὀδοντοϊατρός· γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ.

— Ὄχι, εὐχαριστῶ!.. Δὲ θέλω!..

Καὶ ἡ Καίτη ἐσφικτόκλεισε τὸ στόμα της. Ποῦ νὰ τὰνοίξῃ!

— Καίτη! δὲν τρέπεσαι; τῆς φώναξε ὁ μπαμπᾶς. Ἄνοιξε γρήγορα τὸ στόμα σου νὰ σὲ ἰδῇ ἡ κυρία!

— Ἐγὼ δὲ θέλω βουλωμένα δόντια! εἶπε ἡ Καίτη.

— Μπᾶ! καὶ πῶς ἡ Λιλίκα;

— Μὰ θὰ μοῦ πονέσῃ ἔτσι καὶ θὰ φωνάζω;

— Μπᾶ! καὶ πῶς ἡ Λιλίκα;

— Καὶ θὰ μοῦ βάλουν μέσα αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖο;...

— Μπᾶ! καὶ πῶς ἡ Λιλίκα; Ἀδελφάδες δὲν εἴσαστε; Ὅ,τι κάνει ἡ μιά, θὰ κάνῃ κι' ἡ ἄλλη! Ἐμπρός!

Ἡ Καίτη ἔγεινε κατακόκκινη. Καὶ χωρὶς ἄλλην ἀντίστασι, ἄνοιξε τὸ στοματάκι της καὶ στάθηκε νὰ τῆς κάμῃ ἡ κυρία ὅ,τι ἤθελε.

Αὐτὸ ὅμως δὲν τῆς ἔσωσε μόνο τὸ χαλασμένο δόντι καὶ τάλλα ποῦ κινδύνευαν, ἀλλὰ τῆς ἔγεινε καὶ μάθημα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἐτόλμησε νὰ ξαναπῇ «πῶς ἡ Λιλίκα.» Κι' ἐπειδὴ ἡ Λιλίκα ἔκανε πάντα κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς μεγαλήτερης, ἔπαυσε κι' αὐτὴ νὰ λέγῃ «πῶς ἡ Καίτη». Ἔτσι τὸ σπίτι ἡσύχασε ἀπὸ τὰ αἰώνια μπᾶ καὶ μπᾶ, πῶς καὶ πῶς, κι' ἡ καλὲς ἀδελφοῦλες ἀγαπιοῦνται τώρα πολύ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ζηλεύωνται καὶ χωρὶς νὰ ξεσυνερίζωνται καθόλου. Ἢ σχεδὸν καθόλου, γιατὶ καμμιὰ φορά, ἐκτάκτως, ξαναθυμοῦνται τὰ παλιά. Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε...

ΓΡ. Ξ.

ΕΞΟΧΑΙ

— 9 —

Καὶ ποιὸς δὲν ξέρει τὴν Πεντέλη
μὲ τὸ μαρμάρινο βουνό,
ποῦ λίγο ἀκόμα, λίγο θέλει
νἀφθανε κι' ὡς τὸν οὐρανό;

Τὰ δάση ἐκεῖ πυκνά, παρθένα·
νερὰ τρεχούμενα πολλά,
σὲ ποταμάκι χύνεται ἕνα
κι' ἄλλο ς' τὰ δένδρα ἀργοκυλᾷ.

Καὶ γύρω 'ς τὰ φυτά, π' ἀνθίζουν
πέρα 'ς ἀμέτρητα μερίες,
κούμαρα ὁλοῦθε κοκκινίζουν
'ς τὶς ξακουσμένες *κουμαριές*.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀπὸ τὴν Κέρκυραν, ὁ τηλέγραφος μᾶς ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ Γερασίμου Μαρκορᾶ. Εἰς τὸ ἄγγελμα, ἤκουσα πολλοὺς νὰ λέγουν μὲ λύπην καὶ ἔκπληξιν: «Μπᾶ! ἐζοῦσε λοιπὸν ὁ Μαρκορᾶς;» Ναί, ὁ Μαρκορᾶς ἐζοῦσεν ὥς προχθές, ἀλλ' οἱ νεώτεροι δὲν εἶχαν ἄδικον νὰ τὸ ἀγνοοῦν. Ἦτο πρὸ πολλοῦ λησμονημένος. Ὑπερογδοηκοντούτης, ἐμόναζεν εἰς τὴν Κέρκυραν, πότε εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ πότε εἰς τὴν πόλιν, μὲ τὴν ἐκλεκτὴν συντροφιὰν ὀλίγων μόνον συγγενῶν καὶ φίλων. Εἰς τὸ πολὺ κοινὸν δὲν ἔδιδεν, ὅπως ἄλλοτε, σημεῖα ζωῆς. Εἶχε παύσῃ νὰ ἐκδίδῃ βιβλία, νὰ δημοσιεύῃ ποιήματα εἰς τὰ περιοδικά, νἀκούεται ὡς ζωντανός. Καὶ οἱ νεώτεροι τὸν εἶχαν διὰ πεθαμένον. Ὡς ἀνθρώπων ὅμως, ὄχι ὡς ποιητήν. Διότι ὁ ποιητὴς Μαρκορᾶς ἔζη, ζῇ καὶ θὰ ζῇ αἰωνίως. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς σχετιζομένους ὁπωσδήποτε μὲ τὸν νεοελληνικὸν Παρνασσόν, δὲν ἀγνοεῖ τὸ ἔνδοξον ὄνομά του καὶ τὸ θαυμάσιον ποιητικὸν ἔργον του. Ὁ Γεράσιμος Μαρκορᾶς, τοῦ ὁποίου προχθὲς μᾶς ἀνηγγέλθη ὁ θάνατος, ὑπάρχει μεταξὺ τῶν μεγαλητέρων Ἑλλήνων ποιητῶν.

Κερκυραῖος, ἀπὸ μεγάλην καὶ πλουσίαν οἰκογένειαν, ἔζησε πάντοτε ὡς ἰδιώτης. Μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του, ἀφιερώθη εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ποιήσεως καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων του. Νεώτατος ἐγνωρίσθη μὲ τὸν Σολωμόν, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, εἰς τὴν Κέρκυραν ἔζησε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του. Εἰς τὴν ποίησιν, ὁ μεγάλος Ζακύνθιος ἔγεινεν ὁ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Κερκυραίου. Ὁ Γεράσιμος Μαρκορᾶς ἀνήκει εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Σολωμοῦ. Οἱ περισσότεροι ἄλλως τε καὶ οἱ καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς Ἑπτανησίους λογίους εἰς τὴν Σχολὴν αὐτὴν ἐμαθήτευσαν τότε. Ἠκολούθησαν δηλαδὴ καὶ ἐφήρμοσαν τὰς περὶ γλώσσης καὶ τέχνης ἰδέας τοῦ Σολωμοῦ. Αὐτὸ ἴσα-ἴσα ποῦ κάμνουν καὶ οἱ σημερινοὶ ὄκιμοι ποιηταί, ὄχι πλέον τῆς Ἑπτανήσου, ἀλλὰ ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Διότι αἱ ἰδέαι αὐταί, δοκιμασθεῖσαι ἀπὸ τὸν καιρόν, ἀπεδείχθησαν αἱ ὀρθότεραι. Ὁ Μαρκορᾶς, ὁ ἄριστος μαθητής, ἔγεινε κατόπιν διδάσκαλος. Σήμερον τὸν μελετοῦν καὶ αὐτὸν μαζὶ μὲ τὸν Σολωμόν. Ἰδοὺ ἡ δόξα του. Ἰδοὺ διατὶ δὲν θἀποθάνῃ ποτέ. Εἶνε πλέον κλασικός.

Τὸ ἐκτενέστερον καὶ ἴσως τὸ γνωστότερον ποίημα τοῦ Μαρκορᾶ εἶνε ὁ «Ὅρκος». Μία κρητικὴ ἐποποιΐα, ἡ ἱστορία τοῦ Ἀρκαδίου εἰς θαυμασίους δεκαπεντασυλλάβους. Ποῖος δὲν ἐνθυμεῖται τὴν ἀρχὴν τοῦ ποιήματος, ἐκεῖ ποῦ περιγράφεται ἡ ἐναγώνιος ἐπιστροφὴ τῶν γυναικοπαίδων εἰς τὴν αἱματόβρεκτον Κρήτην; Εἶνε γαλήνη, τὸ πλοῖον οὐρισοδρομεῖ, ἀλλ' ἡ τρικυμία μαίνεται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐπιβατῶν. Τί ὡραία εἰκών!

Μέσ' στὸ γοργὸ πλεούμενο ποῦ τὰ νερά σου τρέχει,
Τώρα ποῦ ἡ ἐδόστερη νυχτιὰ καμμιὰ πενθὴ δὲν ἔχει,
Νάξεροες, θάλασσα καλή, μὲ πόση τρικυμία
Δέρνει ψυχὲς ἀθώνατες νύχτα τυφλὴ καὶ κρύα!

Ὁ «Ὅρκος» ἐτυπώθη εἰς τὴν Κέρκυραν τὸ 1867. Πολὺ ἀργότερα ὁ ποιητὴς τὸν ἀνετύπωσεν εἰς ὀγκώδη τόμον μαζὶ μὲ ὅλα του τὰ «Ἔργα» (Κέρκυρα, 1890) καὶ ὀλίγον κατόπιν συνεπλήρωσε τὴν συλλογήν μὲ μίαν ἄλλην, ἐπιγραφομένην «Μικρὰ-Ταξείδια» (Ἀθῆναι, 1898). Τὰ ὅρια μιᾶς Ἐπιστολῆς δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ σᾶς ὁμιλήσω δι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἀριστουργήματα καὶ νὰ σᾶς κάμω νὰ θαυμάσετε τὴν ὡραίαν ἔμπνευσιν καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴν μορφήν, ποῦ χαρακτηρίζει τὰ ποιήματα τοῦ Μαρκορᾶ. Ἄλλως τε πολλὰ ἀπ' αὐτὰ θὰ ἔχετε διαβάσῃ, εἴτε εἰς τ' Ἀναγνωσματάριά σας, εἴτε ἀλλοῦ. Δὲν εἰμπορῶ ὅμως νὰ μὴ σᾶς ὑπενθυμίσω τὸ ἔξοχον ἐκεῖνο ποίημα ποῦ λέγεται «Οἱ θησαυροὶ τοῦ Ἀλήπασα». Ὑπάρχει παράδοσις, ὅτι εἰς κάποιον μέρος τῆς Ἠπείρου, ὁ τύραννος εἶχε κρύψῃ τὰ πλούτη του, «ἀμέτρητο λογάρι», ἀπὸ φόβον μήπως τοῦ τὰ ἔπαιρνεν ὁ ἐχθρός. Οἱ νέοι ἐρωτοῦν ἕνα γέροντα Ἠπειρώτην ἂν αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Καὶ ὁ γέρων τὸ ἐπιβεβαιώνει. Ναί, τοὺς λέγει. Ὅλον τὸ ἔδαφος τῆς Ἠπείρου εἶνε γεμᾶτον θησαυρούς. Ἀλλὰ δὲν θὰ τοὺς ἰδῆτε νὰ φανερωθοῦν, παρὰ μόνον ὅταν ἡ Ἤπειρος ἐλευθερωθῇ:

Ἀλλ' ὡς βροντήσῃ ἀπάνω τους ἐλευθερο τουφέκι,
Ἐδῶ θὰ ἰδῆτε μάλαμα, κι' ἀκεῖ μαργαριτάρι.

Ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ ταγαθὰ τῆς ἐλευθερίας. Ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, μία χώρα δυστυχεῖ. Ἀλλ' ἀπελευθερουμένη, θὰ εὐτυχήσῃ. Τὸ ἔδαφός της, μόνον ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἐλευθέρων, θἀναβώσῃ θησαυρούς. Ἄ, τί ὡραῖος ὕμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν!

Ὅλη ἡ Κέρκυρα ἐπένθησε διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐνδόξου της τέκνου καὶ τὸ πένθος της συνεμερίσθη ὅλος ὁ Ἑλληνισμός. Ἀλλὰ τὴν ζωηροτέραν ἀπήχησιν εὗρεν εἰς τὴν ἡρωϊκὴν Κρήτην, τῶν ἀγώνων, τῶν μαρτυρίων καὶ τῶν κατορθωμάτων τῆς ὁποίας ὁ Γεράσιμος Μαρκορᾶς ὑπῆρξεν ὁ καλλίτερος ψάλτης, ὁ πλέον ἐμπνευσμένος ὑμνητής.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Πῶς ὁ Ἀλούπης ἔκλεψε τὴ μπουγάδα.

Μιὰ φορὰ ἦταν κάποιες Χῆνες, κοῖτστα τῆς καλλιτέρας κοινωνικῆς τάξεως, τὰ ὁποῖα ὅμως, μὲ ὅλη τους τὴν ἀριστοκρατία, δὲν ἦταν καθόλου ὑπερήφανα.

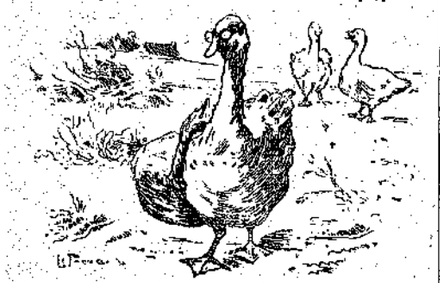

Καὶ μάλιστα ἕν' ἀπὸ αὐτά, ἡ μεγάλη Χήνα, γεροντοκόριτσο ἡ καϊμένη, κατεδέχετο νὰ κερδίζῃ ὀλίγα λεπτούλια, κάνωντας τὴ μπουγάδα τῶν γειτόνων.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἀλούπης καὶ ὁ Κουνέλης ἔτυχε νὰ κάθωνται ἀργοὶ στὸ λαχανόκηπο, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ φράκτη, κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐξαφνα ἄκουσαν κάτι: πλάτς, πλούτς...

φρρρ, φρούτς....γκάπ, γκούπ...

Ὁ Ἀλούπης ἐρώτησε τί ἦταν αὐτοὶ οἱ κρότοι, καὶ ὁ Κουνέλης τοῦ εἶπε ὅτι πάρα κάτω, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἡ κοκκώνα-Χήνα κτυποῦσε τὰ ροῦχα γιὰ νὰ καθαρίσουν.

Ὅταν ὁ Ἀλούπης ἄκουσεν ὅτι ἡ Χήνα ἦταν ἐκεῖ, ἔγλειψε τὰ μουστάκια του

καὶ εἶπεν ὅτι κάμμιὰ μέρα θὰ πήγαινε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ τῆς ὑποβάλῃ τὰ σέβη του. Ἀμέσως ὁ Ἀλούπης κατάλαβε ὅτι ὁ φίλος του κάτι μαγείρευε, καὶ σκέφθηκε ὅτι θὰ ἔκαμνε καλὰ νὰ μπῇ κι' αὐτὸς στὸ χορὸ διὰ νὰ γελάσῃ. Σὲ λίγο ὁ Ἀλούπης σηκώθηκε, διὰ νὰ 'πάγῃ στὸ σπίτι του, καὶ οἱ δύο φίλοι ἀποχαιρετίσθηκαν.

Ὁ Ἀλούπης λοιπὸν ἐξεκίνησε σιγὰ διὰ τὸ σπίτι του· ὁ κὺρ Κουνέλης ὅμως ἔτρεξε ἴσα στὴ Χήνα, ἡ ὁποία ἔπλενε στὴν ὄχθη. Τὴν ἐπλησίασε, τὴν ἐχαιρέτησε, καὶ τὴν ἠρώτησε τί κάνει.

— Πολὺ καλά, σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθηκε, μὲ μεγάλη εὐγένεια, ἡ κοκκώνα-Χήνα. Ἤθελα πολὺ νὰ σᾶς ἔβλεπα καὶ τὸ χέρι μου, ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε γιατὶ εἶνε ὅλω σαπουνάδες.

— Δὲν πειράζει, δεσποινίς, εἶπε ὁ κὺρ Κουνέλης· φθάνει ποῦ μάγαπᾶτε σὰ φίλο καὶ ποῦ εἴσθε καλά.

— Ἔ, τί νὰ γίνῃ, εἶπε πάλι ἡ Χήνα· ἂς λέμε καλὰ κοὶ ἂς δοξάζωμε καὶ τὸ Θεό. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε πῶς ἐγέραση. Ἄ! κακὰ τὰ γεράματα, κὺρ Ἀλούπη μου! Τὰ πόδια μου ἀδυνάτισαν, τὰ χέρια μου τρέμουν καὶ κοντεύω νὰ χάσω τὸ φῶς μου. Νά, λίγη ὥρα πρὶν ἔλθετε, μοῦ εἶχαν πέσῃ τὰ ματογυάλια μου στὴ σκάφη. Σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι ἂν σᾶς ἔβλεπα ἐκείνη τὴν ὥρα, θὰ σᾶς ἔπαιρνα γιὰ ἐκεῖνο τὸν κακὸ Ἀλούπη. Καὶ ξέρετε τί θὰ σᾶς ἔκανα; Θὰ σᾶς ζεμάτιζα μὲ τὸ νερὸ τῆς μπουγάδας. Τὶ καλὰ ποῦ βρῆκα πάλι τὰ ματογυάλια μου! Καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ μένα!...

— Ἀλήθεια, εἶπε τότε ὁ Κουνέλης· μιὰ φορὰ ποῦ ἀνοφέρατε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλούπη, χρεωστῶ νὰ σᾶς 'πῶ πῶς ἔχει σκοπὸ νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ.

— Μπᾶ, μπᾶ; ἔκαμεν ἀνήσυχη καὶ φοβισμένη ἡ γρηᾶ Χήνα, ἐνῶ ἐσκούπιζε τὰ χέρια στὴν ποδιά της κ' ἐσήκωνε τὰ ματογυάλια της στὸ μέτωπο. Καλὲ τί μοῦ λέτε; Ὁ Ἀλούπης; Μ' αὐτὸς δὲ θὰ ἔλθῃ βέβαια γιὰ καλό. Καὶ τὸ δυστύχημα εἶνε πῶς δὲν ὑπάρχει κανένας ἄνθρωπος στὸ σπίτι!

Ὁ Κουνέλης ἔκλεισε τὸ ἕνα μάτι κ' ἐφάνηκε συλλογισμένος. Σὲ λίγο εἶπε:

— Ξέρετε τί νὰ κάμετε; Νὰ γυρίσετε γρήγορα στὸ σπίτι καὶ νὰ κουρνιασετε ὅσω μπορεῖτε ψηλότερα. Τὸ καλὸ ποῦ σᾶς θέλω!

— Μὰ ἔχω δουλειὰ ἀκόμη, ἀποκρίθηκε ἡ Χήνα, δὲ μπορῶ νὰ γυρίσω ἀπὸ τώρα.

— Τὸ καλὸ ποῦ σᾶς θέλω! ἐπέμεινε ὁ κὺρ Κουνέλης. Νὰ μαζέψετε τὰ ροῦχά σας, νὰ τὰ κάμετε ἕνα μπόγο καὶ νὰ τὰ βάλετε στὸ κρεββάτι. Ἔπειτα νὰ σκαρφαλώσετε στὸ ψηλότερο δοκάρι καὶ νὰ περιμένετε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Ἀλούπη.

Τὶ νὰ κάμῃ ἡ καϋμένη ἡ Χήνα; Ἐμάζεψε γρήγορα-γρήγορα τὰ ροῦχα τῆς μπουγάδας, τὰ φορτώθηκε καὶ κοῦτσα-κοῦτσα γύρισε στὸ σπίτι. Τὸ βράδυ ἔκαμε κατὰ τὴ συμβουλὴ τοῦ κὺρ Κουνέλη. Πρῶτα ὅμως ἔγραψε δυὸ λόγια στὸν κύριο Σκυλάκη, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε πρόθυμος νὰ γρυπνήσῃ μαζί της. Ἔπειτα αὐτὴ ἀνέβηκε στὸ ψηλότερο δοκάρι κ' ἐκεῖ κούρνιασε κρυμμένη...

Τὴν νύκτα, λίγο πρὶν νὰ χαράξῃ, ὁ Ἀλούπης ἔφθασε στὸ σπίτι, ἔσπρωξε τὴν

πόρτα, μπῆκε μέσα κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν κάμαρα. Ὅταν εἶδε ἕνα ἄσπρο πρᾶγμα ξαπλωμένο στὸ κρεββάτι, ἐνόμισε πῶς ἦταν ἡ κοκκώνα-Χήνα. Ἀνέβηκε τότε στὸ κρεββάτι, ἁρπαξε τὸν μπόγο καὶ... ἀπὸ 'δῶ πάν οἱ ἄλλοι!

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ὁ κύριος Σκυλάκης ὥρμησε τὸ κατόπι του, καὶ ἂν ὁ Ἀλούπης δὲν εἶχε τὴν φρόνησι νὰ πετάξῃ κάτω τὰ ροῦχα καὶ νὰ τρέξῃ γρηγορώτερα, ὁ Σκυλάκης θὰ τὸν ἔπιανε σίγουρα.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ περιστατικό, βγῆκε λόγος ὅτι ὁ Ἀλούπης πῆγε νὰ κλέψῃ τὴ

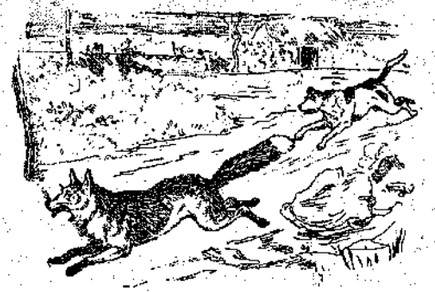

μπουγάδα τῆς Χήνας καὶ λίγο ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴ θέσι του. Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Ἀλούπης καὶ ὁ Σκυλάκης ἔγειναν ἀσπονδοι ἐχθροὶ καὶ εἶνε ἀδύνατο νὰ συναπαντηθοῦν κάπου χωρὶς νὰ φαγωθοῦν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Πῶς ὁ Ἀλούπης τὴν ἔπαθε καὶ μὲ τὸ ἄλογο.

Ἂς εἶνε ὅμως! Κανεὶς δὲν τὸ ἔβγαζε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Ἀλούπη, πῶς γιὰ νὰ βρεθῇ ἐκείνη τὴν ὥρα, στὸ ἔρημο σπίτι, ὁ κύριος Σκυλάκης, εἶχε βάλῃ τὴν οὐρίτσα του ὁ Κουνέλης. Αὐτὸ τοῦ τὸ χρεωστοῦσε καὶ ὡρκίσθηκε νὰ τοῦ τὸ πληρώσῃ.

Μιὰ μέρα, ὁ κὺρ Κουνέλης καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο, συλλογιζόμενος πάλι πῶς μποροῦσε νὰ παίξῃ κανένα παιγνίδι στὸν Ἀλούπη, εἶδε ἕνα

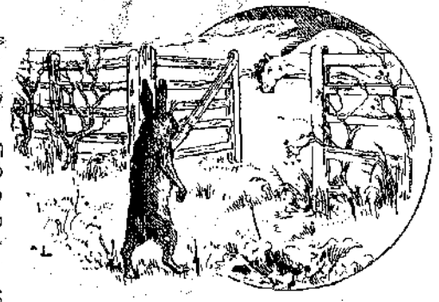

ὡραῖο καὶ μεγάλο ἄλογο, ξαπλωμένο στὸ λιβάδι. Σιγά-σιγά, ὁ κὺρ Κουνέλης τὸ ἐπλησίασε γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἦταν πράγματι ψόφιο.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Μία ρεκλάμα

Ὁ γιγαντιαῖος αὐτὸς πτερνιστὴρ κατεσκευάσθη ἐσχάτως εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ρεκλάμα ἑνὸς ἐργοστασίου τοῦ Λίνκολν. Εἶνε χαλύβδινος καὶ ζυγίζει, ἂν ἀγαπᾶτε, 63 χιλιόγραμμα. Διὰ νὰ τοποθετηθῇ δὲ εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ καταστήματος, θὰ κατασκευασθῇ ὁλόκληρον οἰκοδόμημα, ἐπιτρέπον εἰς τοὺς πεζοὺς νὰ κυκλοφοροῦν ἀνέτως ὑπὸ τὴν ἀψῖδα τοῦ κολοσσοῦ!

Τὰ σιγάρα τῶν καμήλων

Εἰς τὸ Μαρόκον, οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν ἕνα περίεργον τρόπον διὰ νὰ γυμνάζουν τὰς νέας καμήλους, ποῦ σύρουν τὸ ἄροτρον. Τοὺς βάζουν εἰς τὸ στόμα ἕνα σιγάρον μὲ πίπαν ξύλινην! Ὅσον ἡ κάμηλος καπνίζει, εἶνε εὐπειθεστάτη καὶ ὑποπάσσεται εὔκολα· ἀλλ' ἅμα τὸ σιγάρον τελειώσῃ, δὲν ἀκούει πλέον κανένα. Ἔτσι οἱ ἰθαγενεῖς εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἔχουν ἄφθονα σιγάρα, καὶ αὐτὸ τὸ γύμνασμα τῶν καμήλων δὲν τοὺς στοιχίζει ὀλίγα.

Καλλιτεχνικὰ ξεφλουδίσματα

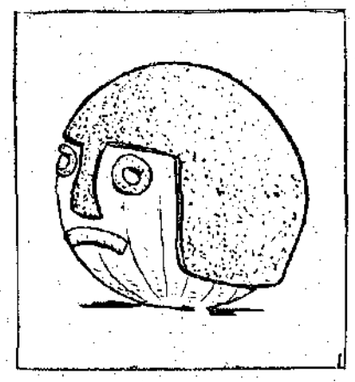

Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι διὰ νὰ ξεφλουδίζῃ κανεὶς τὸ πορτοκάλι καὶ νὰ τοῦ δίδῃ σχήματα περίεργα ἢ καὶ καλλιτεχνικά. Μ' ἕνα μαχαιράκι καὶ μὲ ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ δεξιότητα, εἰμπορεῖτε π. χ. νὰ μιμηθῆτε τὰ δύο αὐτὰ

σχέδια «ξεφλουδίσματος», τὰ ὁποῖα παριστάνουν αἱ εἰκόνες. Ἀλλὰ μὲ τὴν φαντασίαν σας εἰμπορεῖτε νὰ κάμνετε εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἄλλα ἄπειρα. Εἶνε μία «γλυπτικὴ-ζωγραφική» μὲ δυὸ χρώματα, κίτρινον καὶ λευκόν, διασκεδαστικωτάτη.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Ξένης Α. Δουζίνα

ΠΕ	ΑΟΝ	ΣΙ	ΠΟΥ
Α	ΠΟ	ΚΛ	Ι
ΝΙ	ΧΛΑ	ΣΥ	ΖΙ
ΔΙ	ΚΛΡ	ΜΙΙ	ΚΟΝ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἄνω συλλαβαί, ὥστε, νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἐξ ὀπωρικῶν τῆς ἐποχῆς.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ στελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν.***

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 38ου φυλλαδίου.

Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: Ὄνος, δορκάς, κάμηλος, ἀγελάς, ἵππος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

*Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ Κεφ Β

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

Μεσάνυχτα. Τὸ φεγγάρι σὰν δρεπάνι ματωμένο προβαίνει σιγὰ-σιγὰ πάνω ἀπὸ τὴν Ἀγία-Σοφιά, χύνοντας τὸ λυπηρὸ μισόφεγγό του πάνω στὸν Μαρμαρᾶ μὲ τὰ σιγότρεμα κυματάκια. Καὶ τὸ μάτι χώνεται βαθιὰ μὲς στὴν Σταμπούλ τὴν κοιμισμένη, ὅπου μόλις ξεχωρίζονται τὰ τζαμιὰ καὶ τὰ μνημεῖα, ματωμένα καὶ αὐτὰ θαρρεῖς ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἡ νύχτα ἀστράφτει, βελουδένια, χρυσή. Ὁ οὐρανὸς σκουπισμένος ἀπὸ τὶς καταιγίδες ἔχει κάτι βάθη σὰν κοημνούς, καὶ σπυθοβολᾷ σὰν θόλος Ἐκκλησιᾶς, ὅπου ἄμετρες ἀνάψανε λαμπάδες. Πέρα τὰ κυπαρίσσια καὶ οἱ μιναρέδες χώνουν ἐκεῖ μέσα τὰ ἰσκερὰ ἀδράχτια των. Καὶ τὰ μεγαλόπρεπα ρημάδια τῶν παληῶν παλατιῶν, τὰ συντρίμμια τῶν πύργων καὶ τῶν κάστρων φαίνονται σὰν μεγαλωμένα ἀφάνταστα. Ξαναθυμίζουν αἰῶνες δόξης, ἡδονῆς καὶ αἵματος, στὸ ματωμένο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ποῦ καὶ κεῖνο θυμᾶται σκηνὲς ἀπαίσιες καταστροφῆς...

Πλοίαρχος Νέμος

ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ

— Γεῶργο, Μαρίκα, Νίκο, ἐλᾶτε μέσα νὰ πάρετε τὸ δειλινό σας!

Ἡ κάπως προκλητική αὐτὴ πρόσκλησις μᾶς ἔγινεν ἐκ μέρους της μητρός μου τὴν περασμένην Παρασκευήν. Μπήκαμε στὴν τραπεζαρία—τραπεζαρία ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ στὸ Βόσπορο,—καὶ θαρρεῖς πῶς μπαίναμε γιὰ πρώτη φορά. Ἤμεθα μελαγχολικοὶ καὶ οἱ τρεῖς, καὶ σιωπηλὰ προσέχαμε σὲ κάθε ἔπιπλο, στὸ μικρὸ τὸ τραπέζι, μιὰ παλιὰ λάμπα τῆς γοικοκυρᾶς, ἕνα κανατὲ ἐξοχικό, δυὸ τρεῖς καθέκλες καὶ μερικὰ ἄλλα ἀραίτητα ἔπιπλα ποῦ εἴχαμε στὸ ἐξοχικό μας σπίτι. Καθήσαμε γύρω στὸ τραπέζι ἐνῶ ἡ μητέρα μου μᾶς ἔβαζε τὸ δειλινό,—κομπόστα μόνον καὶ ψωμὶ ἐξ αἰτίας τῆς χολέρας,—καὶ χωρὶς νὰ ποῦμε λέξι ἀρχίσαμε νὰ τρῶμε.

— Πόσες μέρες ἄραγε θὰ καθήσωμε ἐδῶ ἀκόμα, εἶπεν ἔξαφνα ὁ μικρός μου ὁ ἀδελφός.

Ἤτο ἡ σκέψις ὅλων μας.

— Ἡ μαμμὰ ἔλεγε προχθές, ὅτι θ' ἀρχίσῃ τὸ σχολεῖο τὴν ἄλλη ἑβδομάδα, εἶπεν ἡ ἀδελφή μου.

— Δὲν βαρυέστε, ἀντέτεινα ἐγώ, χωρὶς νὰ πιστεύω καὶ πολὺ εἰς τοὺς λόγους μου, τώρα μὲ τὴ χολέρα ποιὸς ξέρει πόσο θ' ἀργήσωμε,...

Κανεὶς δὲν ἀπήντησε. Μόνον ὁ μικρός μου ὁ ἀδελφὸς κατάπιε ἕνα ἐνδόμυχο στεναγμὸ καὶ ἄστραψε τὸ μάτι του, σὰν νὰ ζήλευε τέτοια τύχη.

Τελειώσαμε τὸ γλυκό μας, σηκωθήκαμε χωρὶς νὰ προφέρωμε λέξι, καὶ πήγαμε στὸν κῆπο. Ὅλα μᾶς φαίνονταν καινούρια. Τὰ βλέπαμε μὲ τὸ βαρὺ καὶ θλιμμένο βλέμμα τοῦ ἀποχωριζομένου διὰ παντὸς κάτι προσφιλές.

— Αἴ, ποιὸς ξέρει εἶπα 'γὼ ἀναστενάζωντας. Ἴσως ξαναλθωμε πάλι τοῦ χρόνου.

— Ναί! τοῦ χρόνου...λέγει ἡ ἀδελφή μου, ποιὸς ζῇ, ποιὸς πεθαίνει...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφθασε καὶ ὁ ἀδελφός μου.

— Κάτι κατσουφιασμένοι; μᾶς εἶπε· ἀ ναί, ξέρω, τὸ σχολεῖο ἀνοίγει... Αἴ, βέβαια ἔτσι εἶνε, καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια εἶχα ὅταν ἐπήγαινα. Μὰ τί νὰ σᾶς πῶ! Μόνο τὴν πρώτη στιγμή, ἔπειτα ὅλα ἀλλάζουν. Ἀλλ' ἀρίστε τώρα αὐτά. Χαρῆτε τὲς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ἐξοχῆς σας. Ἐλᾶτε νὰ πᾶμε στὸ δάσος.

Προηγήθη ἐκεῖνος καὶ τὸν ἀκολουθήσαμεν ἡμεῖς, χωρὶς τὴν πρώτη μας μελαγχολία, ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴ συνήθη μας χαρά.

Οὔτις

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΖΩΡ

Ἐ! Ἀζώρ! μὰ δὲν θὰ παύσῃς!
Τί παιγνίδια εἶν' αὐτά;
Ἀπὸ τὸ πρωὶ φωνάζεις
Μοῦ ξεκουφάνες τ' αὐτιά.

Μὲ τὸν Ἕκτορα καὶ πάλι
πῆγες κ' ἔστησες καυγᾶ!
Δὲν μοῦ λές, ἔχεις κεφάλι;
Εἶσαι σκύλος μὲ μυαλά;

Τῆς δασκάλισσας τῆς Ἕλλης
Ξέσχισες τὸν φαρμπαλᾶ
Καὶ τῆς Μάρθας τὴν μπροσθέλα
Καὶ τὴν ψάθα τοῦ Μηνᾶ.

Κ' ἡ Διλή τῆς θείας Νίτσας
μοῦχει δώσῃ ἀναφορά...
Τῆς καθμένης τῆς γατίτσας
τί δαγκάνεις τὴν οὐρά;

Στὸ μουτράκι θ' ἀγοράσω
βόστωμα νὰ σοῦ φορέσω.
Καὶ λουρὶ μὲ μ' ἀλυσίδα
'στὸ λαιμὸ γιὰ νὰ σὲ δέσω.

Νὰ σὲ μάθω ἐγὼ ὅλη μέρα
νὰ φωνάζῃς γιὰ ὁ γαβγά,
Καὶ νανοίγῃς ἱστορίες
μ' ὅλους εἰς τὴν γειτονιά.

Ποῦ τὴν πῆγες τὴν παντόφλα
Τῆς Κυρούλας δὲν μοῦ λές;
Εἰς τὴν σκάλα μας σὲ εἶδα
Ποῦ τὴν ἔσερνες ἐχθές.

Ἂν σὲ πρόδιδα, καῦμένε,
Θὰ τὲς ἐτρωγες καλές!...

Ἄκουσε· ἂν δὲν σκοπεύῃς
Μόνος σου νὰ διορθωθῇς,
Σὲ διορθώνω, φιλαράκο,
Ὅπως εἶπα! Μὴ θαρρεῖς!

Δάφνης Κλωνάρι

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΓΕΡΩ ΚΙΣΣΟΥ

Μεγάλη λύπη στὸν ὡραῖο κῆπο, ποῦ φαίνεται ἐκεῖ κάτω στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, σήμερα. Ὅλα τὰ ὡραῖα λουλούδια εἶνε μαραμένα καὶ κρυφομιλοῦν μὲ ὕφος μυστηριώδες. Δὲν εἶνε σὰν ἄλλοτε δροσερά-δροσερά, καὶ τὰ ὡραῖα προσωπάκια των φαίνονται λυπημένα καὶ σκύπτουν ντροπαλὰ στὸ χῶμα.

Ποία νὰ εἶνε ἀρά γε ἡ αἰτία τῆς λύπης των Ὦ! εἶνε σοβαρά, καὶ ἔχουν δίκαιον νὰ εἶνε ἀπαρηγόρητα.

Τὸ πρωὶ ἕνα ὡραῖο κοριτσάκι ἦλθε στὸν κῆπο νὰ κόψῃ ἄνθη. Τὰ ὡραῖα χρυσᾶ μαλλάκια του ἐκυμάτιζαν γύρω στοὺς ὤμους του καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦτο χρωματισμένο σὰν τὰ τριαντάφυλλα τοῦ κήπου.

Ἐκύτταζε μὲ θαυμασμὸ τὰ λουλούδια κ' ἐκεῖνα ἐπερίμεναν καμαρωτὰ νὰ κοποῦν ἀπὸ τὰ λευκὰ χεράκια καὶ νὰ στολίσουν τὰ χρυσᾶ μαλάκια καὶ τὸ ὡραῖο φόρεμα τῆς μικρούλας. Ἕνα μικρὸ κόκκινο τριανταφυλλάκι εἶπε μάλιστα μὲ ὑπερηφάνειαν:— Γιὰ ἰδέτε πῶς μὲ κυττάζει, ποτὲ δὲν εἶδε ὡραιότερο τριαντάφυλλο.» Κ' ἐσήκωσε ὑψηλότερα τὸ ὑπερήφανο κεφαλάκι του. Τί παράδοξον ὅμως! Τὸ κοριτσάκι ἐπροχώρησε ἔως τὴν ἄκραν τοῦ κήπου, ποῦ ἦταν φυτευμένοι ὡραῖοι καὶ μεγάλοι μενεξέδες. Κάτω ἀπὸ τὰ πλατειά των φύλλα, μόνον τὸ γλυκὺ καὶ λεπτὸν ἄρωμα των τοὺς ἐπρόδιδε. Τὸ κοριτσάκι ἐσύναξε πολλούς, ἐκύτταξε ἄλλη μιὰ φορὰ τ' ἄλλα λουλούδια καὶ ἔφυγε.

Ὥρα πολὺ ἐπέρασε πρὶν νὰ συνέλθουν τὰ λουλούδια ἀπὸ τὴν ἔκπληξί τους.

Ντροπαλὰ καὶ λυπημένα δὲν τολμοῦν νὰ σηκώσουν πλέον τὸ κεφαλάκι των, καὶ τὸ κόκκινο τριανταφυλλάκι ἐτίναξεν ἀπὸ τὸ θυμό του μερικὰ ἀπὸ τὰ ὡραῖα του πέταλα.

Ὁ γέρω-κισσὸς ποῦ εἶδε καὶ ἐννόησε τὴν λύπην των, εἶπε ἀπὸ τὴν γωνιά του μὲ τόνον σοβαρόν: «Ἔ, παιδιά μου, τὸ σημερινὸ πάθημά σας ἂς σᾶς γίνῃ μάθημα. Μὴν ἔχετε ποτὲ μεγάλη ἰδέα διὰ τὸν ἑαυτόν σας, καὶ ἀφίνετε νὰ σᾶς ἐπαινοῦν πάντοτε οἱ ἄλλοι. Τὴν ἀληθινὴ ἀξία τὴν εὑρίσκουν χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἐπιδείξεων».

Ἐξόριστος Ἀτθίς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Τάκης*: — Κατάλαβες τὸ σεισμὸ ποῦ ἔγινε σήμερα, Τοτό;

Ὁ *Τοτός*: — Ὄχι!

Ὁ *Τάκης*: — Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν;

Ὁ *Τοτός*: — Φκίνεται πῶς δὲν θὰ ἔγινε εἰς τὸ δωμάτιό μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δύρας τοῦ Εὐρίπου

* * *

Ἡ *Ἑλληνική Δόξα*: — Θὰ κάμω ἀφέλειες, γιὰ νὰ εἶμαι κ' ἐγώ... ἀφελής!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30 Αὐγούστου 1911

ΣΗΜΕΡΑ, ὡς βλέπετε, τελειώνει ἡ «Περιπέτεια τοῦ Νικόλα Καρακᾶ», ἡ ὁποία τόσην ἐντύπωσιν σᾶς ἔκαμεν. Ἤθελα νὰρχίσῳ εὐθὺς ἐν ἄλλο, ἐκτενὲς μυθιστόρημα, ἀλλ' ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μας—30 Νοεμβρίου,—δὲν μᾶς μένουν παρὰ δώδεκα φυλλάδια. Κατὰ τὴν συνήθειαν δὲ ποῦ ἔχω ἀνέκαθεν, ποτὲ δὲν διακόπτω ἓν μυθιστόρημα, διὰ νὰ τὸ συνεχίσω εἰς τὸν ἄλλον τόμον. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν θἀρκεσθῆτε τώρα εἰς τὸ σύντομον αὐτὸ ἀλλὰ νοστιμώτατον μυθιστορηματάκι τῶν ζώων ποῦ ἀρχίζει σήμερα, «Ὁ Ἀλούπης καὶ ὁ Κουνέλης», εἰς ἕνα ὡραῖον παραμύθι εἰκονογραφημένον, σὰν τὰ δύο ἐκεῖνα ποῦ ἐδημοσίευσα φέτος, καὶ εἰς μερικὰ ἀκόμη μικρὰ ἀλλ' ἐκλεκτότατα διηγήματα. Σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ περάσετε καλά—ὡς νὰ ἔλθῃ ὁ Δεκέμβριος, ποῦ θὰ σᾶς φέρῃ τὸ μεγάλον καὶ θαυμάσιον μυθιστόρημα τοῦ 1912. Περὶ αὐτοῦ ὅμως θὰ σᾶς ὁμιλήσω ἄλλοτε.

«Ἡ χρυσῆ μας παρέα—μοῦ γράφει ἡ *Δούκισσα τοῦ Δάντσιγ*,—ἔπειτα ἀπὸ καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἡμέρας, διαλύεται. Τί κακό! Ἡ *Ρεζεντὰ* φεύγει διὰ τὰς Ἀθήνας, ἡ *Μαραμένη Φύσις* καὶ ἡ *Ἀρχαία Ἑλληνὶς* διὰ τὸν Πύργον· ὁ *Λουδοβίκος ΙΖ'* ἢ τὸ *Κυκλάμινον τοῦ Ἀγροῦ*, διὰ τὸ Ἀργοστόλιον, ὅπου μετέθεσαν τὸν μπαμπᾶ της. Ὅλες ἡ ἀναποδιὲς τώρα ἔτυχαν. Καὶ ἔτσι θὰ μείνω μόνη... Ἀλλ' ὄχι! Θὰ ἔχω τὴν *Ἐξόριστον Ἀτθίδα*. Πῶς ἀνυπομονῶ νὰ τὴν γνωρίσω! Φθάνει νὰ μὴ φύγῃ κι' αὐτή, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό. Γράψ' της το, σὲ παρακαλῶ.» —Νά, τῆς τώγραψα...

Πραγματικῶς, *Σταγὼν Δρόσου*, ὁ Σεπτέμβριος εἶνε ἕνας πολὺ καλὸς μῆνας δι' ἐξοχήν. Εἰμπορεῖ κανεὶς, ὡς λέγεις, «νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ ἔξω στ' ἀμπέλια καὶ στὰ πεῦκα, χωρὶς νὰ ἔχῃ φόβο οὔτε ἀπὸ ζέστη πολλὴ οὔτε ἀπὸ κρύο». Ναί, ἀλλὰ χρειάζονται δυὸ πράγματα· νὰ μὴν ἀρχίσουν ἡ μεγάλες βροχὲς καὶ ὑγρασίες τοῦ φθινοπώρου, καὶ... νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς Σχολεῖον, ποῦ ἀρχίζει τὸν Σεπτέμβριον.

Ἡ παρατήρησίς σου, *Μικρὲ Ἥρω*, εἶνε ὀρθοτάτη. Πολλὰ περιοδικὰ ἐμπιμπήθηκαν τὴν Διάπλασιν εἰς ὅλα, ἐκτὸς τῆς ὕλης. Κόμνουν καὶ αὐτὰ Δημοψηφίσματα ψευδωνύμων, Λαγεῖα, Διαγωνισμούς, Μικρὰ Μυστικὰ κ.τ.λ. Τὴν ὕλην ὅμως δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὴν μιμηθῇ κανέν. Καὶ τὰ δύο σου ψευδώνυμα μοῦ ἀρέσουν, καὶ διὰ τὰ δύο εἰμπορεῖς νὰ ζητήσῃς τὰς ψῆφους τῶν συναδέλφων σου.

Μὲ πολλὴν μου χαρὰν παρακολουθῶ τὰς προόδους τοῦ ἐν Πειραιεῖ Συλλόγου «Δόξα». Εἶνε πραγματικῶς ἓν ἀπὸ τὰ καλλίτερα καὶ δραστηριώτερα σωματεῖα ποῦ ἐργάζονται διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Συνιστῶ ὅθεν εἰς τοὺς Πειραιώτας φίλους μου καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς, ὅσοι θὰ ἤθελαν νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὸν ἴδιον σκοπόν, νὰ γίνουν μέλη τῆς «Δόξης».

Σὲ μακαρίζω διὰ τὴν ὡραίαν ζωήν ποῦ περνᾷς εἰς τὴν ἐξοχήν, *Ἑλληνικὴ Δόξα*. Ἐκεῖνος μάλιστα ὁ μακρινὸς περίπατος μὲ τὸ γαϊδουράκι, πρωΐ-πρωΐ, ἀπὸ τὰς 5 ὡς τὰς 7, ἀξίζει δ,τι πῆς. Εὐχαρίστῶ πολὺ τὴ μαμμά σου γιὰ τὴν καλὴν ἰδέαν ποῦ ἔχει, καὶ τέ της ὅτι δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὰ λόγια της: «Σπίτι χωρὶς Διάπλασι εἶνε ἐκκλησία χωρὶς Εὐαγγέλιο».

Ὁ *Πόθος τῆς Κρήτης* μοῦ γράφει: «Δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω τὴν χαράν μου ὅταν λαμβάνω Μικρὰ Μυστικά. Φαντάσου, ὅτι ὄχι μόνον ἐγώ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ γονεῖς μου, ὅταν ἔλθῃ κανὲν τετράδιον, περιμένουν μὲ ἀνυπομονησίαν νὰ τοὺς τὸ ἀναγνώσω.» — Ἐπίσης καὶ ὁ *Παπαγάλος τοῦ Τσάρου* μοῦ γράφει, ὅτι τὰ Μ. Μυστικὰ εἶνε ἡ χαρά του.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ καλὰ σου λογάκια, *Ἀρχιζιζάνιον*. Εἶμαι καταγοητευμένη. Ναί, τώρα ποῦ θἀρχίσουν τὰ μαθήματα, δὲν θὰ ἔχῃς καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς τόσον τακτικά. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι πάντα θὰ οἰκονομῇς ὀλίγον, διὰ νὰ μοῦ γράψῃς τουλάχιστον κάποιο κάπου. Ἀφοῦ μὲ ἀγαπᾷς τόσον πολύ!..

Καὶ τὸ ἰδικόν σου γραμματάκι, *Κραυγὴ Νίκης*, ὡραιότατον. Ἀ, μὴν ἀνησυχῇς! ὅσον πολλὰ καὶ ἂν λαμβάνω, ὅλα τὰ διαβάζω. Εἶνε καὶ μένα ἡ χαρά μου. Ἔγειρες καλά;

Τρεῖς μῆνες νὰ μοῦ γράψῃ ἡ *Μοσιὰ!* Τρεῖς σωστοὺς! Καὶ ναὶ μὲν ἐνάμισυ μῆνα μελετοῦσε δι' ἐξετάσεις, ἀλλὰ ἔπειτα διατί δὲν μοῦ ἔγραψε; Διότι ἐνάμισυ μῆνα μετὰ τὰς ἐξετάσεις, εἶχε τεμπελιά! Τί νὰ τῆς εἰπῆς ὅμως, ἀφοῦ τὸ ὁμολογῇ μόνη της; Αὐτὸ εἶνε σημεῖον, ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανακάμῃ. Ἄλλως τε μάγαπᾷ καὶ αὐτὴ τόσῳ πολύ!...

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Μυστικώς*, *Φλογέρα τοῦ Βασιλῆ*, *Δρόσος τῆς Πρωΐας* (καὶ ὄς ἰδῇ τί ἀπαντῶ παραπάνω πρὸς τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*) *Θαλασσία Αὔρα* (στεῖλέ τας·) *Γλυκεῖα Ἐλπίς*, *Παρήγορος Ἄγγελος*, *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) καὶ *Ἑπτάφωτος Πλειάς*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ὁ τρύγος» τῆς *Ἑπταφώτου Πλειάδος*·—«Ἡ εἰκὼν» τοῦ *Παρηγόρου Ἀγγέλου*·—Δύο ποιήματα τοῦ *Δοξασμένου Εἰκοσιένα*·—Μῦθος τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*·— Διάφορα τοῦ *Δάφνης Στεφάνου*· — «Κλέφτης ἢ ἐλευθερωτής;» τῆς *Φλογέρας τοῦ Βασιλῆ*·—«Ὁ ὕπνος του καὶ τὸ παλάτι του» τοῦ *Μυστικοῦ*· — «Ἡμέρα θέρους» τῆς *Γλυκείας Ἐλπίδος*· — «Εἰς τὸν κῆπόν μας» τῆς *Ἑλληνικῆς Δόξης*·—Π. Πνεύματα, Ἀνέκδοτα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

Ὅλω καὶ ἐκλεκτὰ πράγματα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀδδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1911. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ναυκρατοῦσα* κ. (Α.Ζ.) *Ἀρματωλὸς τοῦ Ὀλύμπου* α. (Τ.Γ.) *Ρωμαῖος*, (Ε.Β.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Χρυσάνθεμον* (0) μὲ *Υἱὸν τοῦ Σατανᾶ*, *Γαλαζοαίματον Φίρτυ-Τοῦ*, *Κερκυραϊκὴν Αὔραν*· — ὁ *Κυνηγὸς τῆς Ἐρήμου* (0) μὲ *Πλοίαρχον Νέμον*, *Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς*, *Κραυγὴν Νίκης*, *Λιμένα Εὐτυχίας*·— ἡ *Μοναὶ* (0) μὲ *Μπάρμπα-Γεῶργον*, *Τῆς Φράκης τ' Ἀγριολούλουδα*, *Κάρμεν*· — ἡ *Δάφνη* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν*, *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*, *Μαῦρα Μάτια*, *Τσιγγαρέλαν*, *Μασκότ*· — ὁ *Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας* (0) μὲ *Ὀνειρεμένην Ἐλευθεριά*, *Ὑπερασπιστὴν τοῦ Ἔθνους*, *Ξενιτεμένο Ἑλληνόπουλο*, *Μακροκοτσίδαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπηγήσῃ διὰ δελταρίου·) *Αὔραν τοῦ Εὐρίπου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἠλεκτρικὸν Σπυθῆρα* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ὠλένα* (ἦτο σώμπωσις· ἐξετείνετο ἡ ἀλληλογραφία καὶ δὲν ἄφινε τόπον διὰ πολλὰς Ἀσκήσεις·) *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* (εὖγε! ἐπῆρες λαμπρὸν βαθμὸν καὶ τὸν ἀνώτερον ὅλου τοῦ σχολείου·) *Ὀδυσσέα Ἀνδροῦτσον* (καθεὶς θὰ κάμῃ τὸ ψηφοδέλτιόν του· θὰ σᾶς ἐ.πῶ πότε·) *Δάφνης Στέφανον* (ἐξόμηνος, διότι δι' ἐξαμηνίαν εἶσαι ἐγγεγραμμένος·) *Ἀσύρματον Τηλέγραφον* (δὲν εἶνε τίποτε! μὲ μίαν καλὴν διάθεσιν, γρήγορα θὰ δυναμώσῃς·) *Σωφραξίτεαν* (ἔστειλα·) *Ὀνειροπόλον Μεγάλης Ἑλλάδος* (ἔχει καλῶς·) *Μίμην Αἰ. Μαρ.* (ὡς ἀγοραστής, δὲν εἰμπορεῖς νὰ συμμετάσχῃς παρὰ εἰς ὡρισμένους Διαγωνισμούς· ἂν θέλῃς νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους, πρέπει νὰ γίνῃς συνδρομητής·) *Ἀσπρον Κόρακα* (ἔστειλα·) *Ἐλευθερίαν* (ἔστειλα·) *Παυλ. Βαλ.* (ἐκτὸς τῶν παιδικῶν, δὲν γνωρίζω· ζήτησε τὸν κατάλογον τῆς Θεατρικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ κ.Γ.Φέξη καὶ διάλεξε·) *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου* (πιθανὸν νὰ ἔχῃ· φύλαξέ το νὰ τὸ δείξῃς εἰς κανένα σοφὸν καὶ νὰ σοῦ 'πῇ ἂν εἶνε τυπωμένον·) *Ζαρίνην* (δὲν τὸ ξέρεις ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦ δυσκολεύονται νὰ γράφουν ἐπιστολάς;) *Εὐάγγελον Χαρ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ναυτάκι* (συνδρομητὴς δὲν εἶνε, ἴσως εἶνε ἀγοραστής·) *Χρυσάνθεμον* (καλῶς ἦλθες!) *Φιλοπάτριδα Σαμίαν* (εἰς τὴν ἐπιστολήν σου δὲν ὑπῆρχε τὸ ἀντίτιμον, διὰ νὰ ἐκτελέσω τὴν παραγγελίαν σου, διότι ἡ πρὸς τὸν Πυθαγόραν σημείωσίς σου ἦτο ἐσωκλειστος εἰς τὴν ἰδικήν μου ἐπιστολήν·) *Ἀθανάσιον Διάκον*, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *31 Αὐγούστου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

127ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1911 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις των ἐνάστου φυλλαδίου,—ὁσαδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφραγίστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τἀδελφία των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ο χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 14ης Ὀκτωβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ.Δ' καὶ Ϛ', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

379. Λεξίγριφος

Φόβγγος εἶνε τὸ πρῶτόν μου,
Νῆσος τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ βασιλέα πανάθλιον
Δηλοῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἀστάλη ὑπὸ τῆς Βάρκας τοῦ Κυνάρη

380. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε Ρῶ καὶ βάλε Τᾶ
—Δὲν σοῦ λέγω γωρατά,—
Ποταμὸς διὰ νὰ καθῇ
Καὶ νησὶ νἀναφανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιθυνῆς Ἑλληνοπούλας

381. Ἀναγραμματισμός

Ἐν φυσικὸν φαινόμενον
Ἀν ἀναγραμματίσῃς,
Ἓν σχῆμα γεωμετρικὸν
Θὰ ἴδῃς καὶ ὀλιγόλογος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκρότορος

382. Δημῶδες Αἴνιγμα

Κρύο—λυωμένο,
Ζεστὸ—παγωμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ τὸ Δάφνης Κλωνάρι

383. Ἐπιγραφή

Θ Σ Υ Ρ Τ Δ
Η Ε Ε Δ Ι Σ
Ν Κ Π Π Ρ Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Χ. Γεωργιάδου

384. Γωνία

\+ * * * * = Γεωμετρικὸν Σχῆμα
* + * * * = Πτηνόν.
* * + * * = Ὄρος τῆς Τουρκίας.
* * * + * * = Γενάρχης περίφημος.
\+ * * * * = Σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν στρατηγὸν Ἀθηναῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μητριᾶς Στοργῆς

385.—389. Μαγικὸν Γρόμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς συμφώνου ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: *κύκνος, κακός, σαύρα, ἅλσος, φόρος.*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δουκίσσης τοῦ Δάντσιγ

390. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Τὰ ἀρχικὰ τοῦ ἀντιθέτου τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν κύλιν τῆς Ἑλλάδος:

Εὐφυής, Δυστυχής, Σιωπῶ, Κάθετος, Σαθρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μοσκιᾶς

391. Ἐλλιποσύμφωνον

α - εο - αιο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαρίνης

392. Γρῖφος

λε λε οἴκοι βατ
λελε λε οἴκοι οἴκοι βατ βατ
Ω ς λε λε λε ὧν Θ Ρ λῶ
λε λελε οἴκοι οἴκοι βατ βατ
λε λε οἴκοι βατ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νησάκι τῶν Γιαννίνων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλ. 20, 30 καὶ 31

278. Μισθός (μῦς, θώς.) — 279. Ἀμείνη (α, μεῖ, ε, νι.)—280. Μῆλος-μῆλον.—281. Ὁ ἄρτος, ἡ Ἄρτα.

282. Κ
Μ Α
ΑΜΜΟΣ
ΕΥΡΩΤΑΣ
ΛΑΚΩΝΙΚΟΣ

283-285. 1, Ἄρρητον μὴ λέγε· 2, Μανθάνων μὴ κάμνε· 3, Ἀρετῆς οἰκεῖον ἀδικίαν μισεῖν'—286. Ὁ Πέτρος (πατ,τρῶς ;)—287. ΣΟΦΟΚΛΗΣ (Σπάρτη, ΡΟδος, Ἀμφιτρίτη, ΑυκΟὔργος, ΠερικΛῆς, ΜασσαΛία, ΕὐτέρπΗ, ΔιόνυσοΣ.)—288. *Μὴ διανοῆσαι κακά.* (μὶ διὰ νο εἰς ε - κὰ κὰ).

289. Σολωμὸς (σόλ, ὅμως.)—290. Πτο-Ἴος'—291. Πόρος - Πόρος.—292. Ἐλασῶν-Ἐλάσσων.—293. Ὁ φακός, ἡ φακή.

294. Κ (ἀΚων...)-(καΚΑ ΤΑ...)
ΚΑΙ (ΚΑΙρός...)
ΕΣΤΙΑ (εἰδΕΣ ΤΙ Ἄνεμος.)
ΠΥΡΑΛΙΣ (ΠΥΡ ΑΛΙΣκει...)

295. Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ.—296. ΣΑΜΟΣ (Σῦρος, ΠΆρος, ΚίΜωλος, ΜύκΟνος, ΝάξοΣ.)—297. Ἡ φύσις ἄνευ μαθήσεως τυφλόν.—298. *Ὁ Ἱερεμίας ἦτο μέγας προφήτης.* (Ο ι ἔρ ἐμ ι ἄς - ἦ τὸ μέ γᾶς - προ φῆ τῆς.)

299. Κεράσιον (κέρας, ἴον.)—300. Φοῖνιξ, (φῖ, νύξ.)—301. Νεῖλος - γεῖλος.—302. Χάρος-φάρος-φακός.

303. ΕΡΙΟΝ 304. Τ
ΡΙΟΝ Ε Ι Σ
ΙΟΝ ΟΥΤΟΣ
ΟΝ ΗΣΙΟΔΟΣ
Ν ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

305. *Ἐὰν νέος ποιήσῃς, ἕξεις γῆρας εὐθαλές.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐξ ἀρχῆς προγωρεῖ πάντοτε διαγωνίως.)—306. Ἡ Πίσα.—307. ΛΑΙΟΣ - ΑΥΛΟΣ (ΛάμΑχος, ἈδραμΥττιον, Ἴλη, ΟρΟφή, ΣέσωΣτρις.)—308. Ζηλίαν λίρου μᾶλλον ἢ κέρδος αἰσχρόν. — 309. *Ἐπιστήμη ἐπιστήμης διάφορος* (ἐπὶ στη μῖ - ἐπὶ στη μῦς διὰ φόρος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η "ΔΟΞΑ,,

Ἀναγνωρίζονται ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ:

Ἐν Τριπόλει:	ΤΣΙΓΓΑΡΕΛΛΑ
Ἐν Τρικκάλοις:	ΝΗΡΗΙΣ
Ἐν Ἀργοστολίῳ:	ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ
Ἐν Ἄργει:	ΑΛΚΑΙΟΣ
Ἐν Σπάρτῃ:	Π. ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Ἐν Ἀγρινίῳ:	ΝΙΚ. ΛΕΦΑΣ
Ἐν Παξοῖς:	ΕΛ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

Ζητοῦνται καὶ ἀλλαχόθεν. Ὁ Σύλλογος ἐξέδωκε λαχεῖον τιμώμενον λεπτὰ 25. Κερδίζουν ὁ α') δρχ. 40, ὁ β') δρχ. 20, ὁ γ') δρχ. 10, ὁ δ' καὶ ε') ἀνὰ 5 δρχ. ἕκαστος. Διεύθυνσις: Γεωργ. Ν. Γεωργόπουλον, Φίλωνος 84, Πειραιά. *(ΙΑ', 128)*

ΠΕΙΡΑΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η "ΔΟΞΑ,,

Πᾶς ὅστις ἐγγράφῃ εἰς τὸν Σύλλογον μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου 50 ἐτήσια μέλη, θὰ λάβῃ δρχ. 25, 30 μέλη δρχ. 15, 20 μέλη δρχ. 10, 10 μέλη δρχ. 5, 4 μέλη δρ. 2, 2 μέλη δρ. 1. Ζητήσατε Καταστατικά. Σπεύσατε νὰ ἐπωφεληθῆτε. Συνδρομὴ τρίμηνος 50 λεπτά. Ἐτήσια δίδραχμος. Διεύθυνσιν ἴδε ἄνω. *(ΙΑ', 129)*

Ἵδρυσις Α' Παραρτήματος Πειραϊκοῦ Συλλόγου ἡ "ΔΟΞΑ,, ἐν Πόρτ-Σαΐδ.

Πρόεδρος: *Θέλλον Ρόδον*, Ἀντιπρόεδρος: Ε. Χαμεζιάνος, Γραμματεύς: Ε. Μαλανδρῆ, Ταμίας: *Κάσσιος Ἐπιδρομεύς*, Σύμβουλοι: *Ὄνειρον τῆς Κάσσου*, Λ. Μανδάλης. Ζητήσατε ἔντυπα καταστατικά.
Διεύθυνσις: Monsieur Em. Pneumatikos, Port-Saïd (Egypte). *(ΙΑ', 130)*

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΕΝΩΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Κηρύττει ἐπίτιμον Ἀρχηγὸν τὴν *Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα.* Ὑπαρχηγοὺς δ' ἐφετεινοῦ ἀγῶνος: *Ἰδανικὸν τῶν Ἑλλήνων* καὶ *Θριαμβεύοντα Μεγαλοϊδεάτην.*

ΜΑΡΤΥΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ἀρχηγός

Κατατάσσομαι εἰς τὸν Δεσμὸν τῶν Ἑλληνίδων, ὑποσχομένη ἔνθερμον ὑποστήριξιν.—Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά.— *Ἑλληνικὴ Δόξα.* *(ΙΑ', 132)*

Ἑλληνικὴ Δόξα ὑποψ. Δημοψηφίσματος.

Χίλια εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς, ἀγαπημέναι *Κερκυραϊκὴ Αὔρα* καὶ *Αἰγυπτία Ἀριστοκράτις.* Πολλὰ φιλιά.—*Δούκισσα τοῦ Δάντσιγ.* *(ΙΑ', 134)*

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
Μετ' οἰκοτροφείου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Ζητήσατε δι' ἐπιστολικοῦ δελταρίου τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν πρωτότυπον, ἀνακαινισθὲν καὶ πλούσιον εἰς μεταρρυθμίσεις πρόγραμμα τοῦ ὀγδόου Σχολικοῦ ἔτους, μετὰ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ πίνακος τῶν περιεχομένων τῶν Συγγραμμάτων τῆς Σχολῆς («Ἐγκυκλοπαιδείας, Ἐμπορικῆς Μορφώσεως Α' καὶ Β' Βαθμίδος, Τόμ. 4 καὶ τοῦ «Ἐμπορίου» Τόμ. 3.) ὁδὸς Νοταρᾶ, 68 — Πειραιᾶ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 38 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 321]

ΑΘΗΝΩΝ: Αἰλὴ Ν. Μαρκοπούλου, Μ. Β. Παναγιωτόπουλος, Ἀναστ. Τσόκαλης, Γ. Ε. Σκεπιοθιάνός, Εὐγενία Λαμπαδαρίου, Γ. Ἠλ. Παπαγιάννης, Ἀλ. Ν. Μωραΐτης, Χαρ. Σούλης, Καίτη Ν. Τζαννετοπούλου, Βηθλεὲμ Χρ. Δημηνίτου, Πίπος Ρουτόπουλος, Ἐλπινίκη Μάντζαρη, Καλλιόπη Νικολάου, Χρυσάνθεμον, Καίτη Τσιφλάκου, Γ.Α. Μαυρίδης, Ν. Α. Κομνηνός, Ἀριστ. Ι. Κανάρης, Ἠλ. Σπ. Κανέλλης, Π. Ι. Χατζηδάκις, Ν. Π. Χατζηδάκις, Ἀρχιζιζάνιον.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου, Εὐαγ. Σ. Σουλελές, Δημ. Κ. Καλῆς, Μαρία Μαυρομμάτη.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ.

ΑΝΔΡΟΥ: Πολυξένη Κουλούθρου (37-38), Α Ν. Κωσταρᾶς.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Μίμης Ἀλ. Μαριόλης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Νικ. Δ. Κακολίρης
ΚΗΦΗΣΣΙΑΣ: Κ. Ι. Βιτιάδης.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἰωάν. Κ. Ἀναστασόπουλος, Παῦλος Ι. Δημητρακόπουλος.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Μαρίκα Β. Χηνοπούλου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἀθ. Γ. Κατσαρός, Τάσσος Ἀθ. Σκόδρας.
ΛΑΤΡΙΟΥ: Γ. Κ. Γιαννόπουλος (37-38).
ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Μαρίκα Νικ. Σταματοπούλου, Ξανθὴ Τηλ. Σταματοπούλου, Γεωργία Κ. Συλογιαννοκούλου.
ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Β. Γ. Πολυχρονάκης.
ΛΙΜΝΗΣ: Γρ. Γ. Παπαγεωργίου.
ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Ι. Φαρμακίδης, Κάτη Κ. Γεωργακοπούλου, Μάρκος Κίτσος, Μαρία - Χρηστίνα Λουρώτη, Μαρία Ν. Ἀργυροπούλου, Ἀλ. Ι. Τζουλάτης, Φρ. Ι. Τζουλάτης, Σκ. Ν. Σμαρτζῆς, Λουκᾶς Κίτσος, Ἀχιλ. Κίτσος, Ν. Τριάντης, Ἠρ. Τριάντης, Κωνστ. Τριάντης, Ἐλευθ. Χαραλάμπης, Γεώργ. Δασκαλόπουλος.
ΠΥΡΓΟΥ: Ἄγγελος Γ. Ἀγγελόπουλος, Κατίνα Γ. Ἀγγελοπούλου, Μόσχω Γ. Ἀγγελοπούλου.
ΣΥΡΟΥ: Ἰωάν. Ἐμ. Πασσᾶς, Ε. Β. Κωνσταντινίδης, Ἀρτεμὴ Α. Σπουργίτου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ξένη Α. Δουζίνα, Ἀναστ. Π. Παπαναστασίου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΝΑΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Στεφ. Ι. Περιδῆς.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Μαρίκα Π. Βόλτου.
ΒΕΛΟΑΣ (Αἰγύπτου): Ι. Δ. Σιδερίδης, Παναγάλος τοῦ Τσάρου.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ναθαλία Χρ. Χρηστίδου (37).
ΚΑΦΡ-ΕΛ-ΖΑΓΙΑΤ: Ε. Κ. Γιαλούσης.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Βασιλικὴ Νταμούτουμη.
ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ: Μυτιληναῖον, Πρωτοκαλλήκαρον, Δημήτρ. Ζωγραφόπουλος, Ἰουλ. Δ. Νίκας, Κερκυραϊκὴ Αὔρα, Γρ. Φλῶρος, Ἀμαρυλλίς, Νίνα Κ. Ἐτεοκλῆ (37-38).
ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ: Γεωρ. Χρ. Γεωργιάδης (38).
ΣΟΥΛΙΝΑ (Ρουμανίας): Ὀρφεὺς Β. Καραβίας (37).
ΧΙΟΥ: Ἰωάν. Ρὲς (37).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο. Ι. Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Κορίνθῳ καὶ ΝΙΝΑ Κ. ΕΤΕΟΚΛΗ ἐν Κων)πόλει, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἓξ μῆνας, ἡ δὲ δευτέρα διὰ μίαν τριμηνίαν. Ἀμφότεροι ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

Πλεονάζουν δρ. 1,30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον δίδραχμον 10 παρὰ ἐσοδευμεῖ· μὲ 5 λεπτὰ ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρά).

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2142